

Ганна ЛЕБІДЬ – молода поетка, студентка 3-го курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Народилася 16 вересня 1998 року в місті Луганську в російськомовній родині, у якій, проте, з любов'ю та повагою ставилися до української культури і змалку прилучали до неї донечку. За наполяганням батька, у школі вступила до класу із профільним вивченням української мови, згодом – за схвалення і підтримки найближчих людей – спробувала свої творчі сили на літературно-художньому терені.

До 2014 року жила в Луганську. На початку воєнних подій літо й осінь провела, спостерігаючи за невтішними змінами в місті. Останнім поїздом у листопаді 2014-го разом із сім'єю вирушила до Полтави, звідки родом батьки матері. Закінчила 11-й клас у Полтавській гімназії № 13, 2015 року вступила до місцевого педагогічного вишу здобувати фах учителя української мови та літератури. Успішно навчаючись, не полишає свого захоплення літературною творчістю.

ВІТЕР ПУРХА У ДОЛИНИ

Вітер пурха у долині,
В полі й на височині.
Він усюди має волю,
А із нею – і недолю.

Одинокий бо, самотній,
Ні з ким вітру гомоніти.
Хіба, може, із листвою
Він поділиться журбою.

А розгніваний – бушує
І зриває з хаток стріхи.
А тим часом хтось сумує
І шукає в ньому втіхи,

Хтось звертається до нього,
Хтось склада про нього думи...
Лиш у відповідь – нічого.
Він не чує, він не дума...

Хоч, буває, творить диво,
Наче ткаля-чарівниця,
І гладеньке трав прядиво,
Як на морі хвилі, гнеться;

Напина прозорі нити
У повітрі теплім, чистім
І від квітів до блакиті –
Рине запахом барвистим.

2013

ЧУТТЯ

Колір:

Квіти, заплетені в коси.
Червоні й зелені барви.
Я вірю в безсмертну осінь.
Чуєш пісню мого кохання?

Дотик:

Я вранці одягла прикрасу з білих лілій.
Кривий танок чуттів – то серце б'ється.
Вологі пелюстки загублені у ритмі.
Розказую видіння мого серця.

Звук:

Човен, осяяний місячним світлом,
Тихо, безжурно пливе по воді.
Я пригадаю безсмертну пісню,
Ту, що співають небесні човни.

09.2014

ТРАВНЕВИЙ РАНОК

Зелені ластівки літали над водою.
Вода виходила із білих берегів.
Ранкові квіти мріяли рососою.
Весною озивалися степи.

В воді відбилося ласкаве, ніжне небо,
Мов вишні цвіт і пахощі трави.
Біленькі хмарки плинули над степом,
Мов лебедине пір'я на воді.

Лунало солов'їне щебетання!
Травневий сміх весняного світання!

09.2014

НІЧКА

Різдвяна зірка заглянула в хату.
Світло від неї. Тіні і тьма.
...Вогником теплим тебе закликала.
Я ворожила і чаклувала.
В тінях ховала тайну далеку.
...Я свої мрії в сніги огортала,
Воском блискучим, теплим зітханням.
Я ворожила, карти мініяла.
Нічкою темною довго не спала.

2015

НІЧНЕ ВИДІННЯ

В цю нічку чарівну не сплю,
У небо рожеве вглядаюсь.
Я карих очей не боюсь, –
Невже ж чорних брів налякаюсь?

В них пристрасті б'ються палкі,
В них сила нестримна і Мить
магічна нічна майорить.

Я чорних очей не боюся,
Ні жодних страховищ нічних.
У світле віконце дивлюся.
Он кішка. Он Місяць. Он сміх.

Мітлу осідлаю і вмить –
По небу. Зірками уп'юся.
І срібною тінню майну.
І лагідно посміхнуся,
Коли біля тебе пройду.
2016

МУЗИКА ЛОТОСІВ І МАГНОЛІЇ

Чарують, чарують мене
Ясні запашні пелюстки,
Які залишилися в душі,
Від музики піаніно.

Чарує, чарує мене
Блиск сонця на теплій воді,
Де плавають пелюстки,
Які розрослися квітками в душі,
Від ніжного піаніно.

А сонце блищить на воді,
на землі,
Що сповнена простоти
І світової краси,
любові і долі,
Що сповнена ласки весни
І радості для душі.

Замліло все у весняній гармонії,
У світлій любові до неба,
до теплої власної долі.

Замліли в туманній, привільній,
Сонцем нагрітій ранковій воді
Лотоси і магнолії.

2017

ВЕСНЯНИЙ РОЗКВІТ

Цвіт яблуні, цвіт яблуні для тебе
Зірвала я із ніжної душі,
Не давши вдосталь ані сонця, ані неба,
Ані дощів, ні рідної землі...

Я цвіт тобі віддала, бо любила,
Бо від любові все моє життя,
Бо ця любов мене заповонила,
Зійшла надією, збудила почуття.

В твоїх руках тендітні пелюстки,
Крихіткі зовсім без дерева і гілки...
Я лиш прошу, будь ласка, бережи
Не покидай душі моєї квітки.

Тоді моя любов знов рясно зацвіте,
І вже не згаснуть зорі в небесах!
Духмяні пахощі ясних дерев
Окрилять душу, проженуть печаль...

Я знов заграю барвами весни
І простягну до тебе мої віття!
А поки що – приходь у мої сни,
Неси наснагу для душі суцвіття.
05.06.2017

НЕ ЗНАЄШ

Не знаєш, не знаєш,
Як то – жить на війні...
Здалека цього не пізнаєш...
Як плачуть сліпі,
Як співають глухі,
Як б'ється каліка
У власній душі,
Як зорі його огортають.
Як мирне дитя,
Що біжить по степах,
По срібних просторах Лугані,
Вимолює в Бога щасливе життя,
Як плаче-сміється-зітхає,
Весною
Вбирає очима красу пелюсток
І пахощі, змішані з кров'ю,
Із димом, залізом, знаряддям війни...
Я більше не хочу
Банально доводити,
Чому це дитя таке цінне!..
Не кожне зі слів моїх влучить у ціль,
Та й всі почуття швидкоплинні...
Минуть всі жахи, і зникне війна.
Настане життя благодатне.
Але у душі все ще йтиме вона
І ниву скривавлену жатиме.
05.06.17

БЛУКАННЯ ПОДОРОЖНЬОГО

Темніє сфера, на якій зустрілись
Вогні далекі із небачених світів.
А я вдивляюся у ці боліди,
У зорі, що є в небі і в мені.

Дарма, що я не сплю цієї ночі,
Я хочу світ пізнати до кінця,
Я хочу зрозуміти своє серце,
А не іти без смислу й навмання.

Я хочу роздивитися природу
І полюбити кожну мить життя,
Дізнатися, в якій печері роду
Випагінилася колись моя сім'я.

Де є у Всесвіті мого початок світу?
Чи є в душі моїй безмежна глибина?
Чи я – це світ, чи світ в мені – це міфи?
Чи колись дасться мені істинне знання?

Тим часом безпросвітно йду й не бачу,
Куди іду, навіщо і за чим.
Але життя – це рух, і я пірнаю наче
У божевільний танок моїх днів.

Куди життя мене жене по світу?
Які таїни мушу розгадати?
Які вогні пізнати і згоріти?
Або до берегів яких пристати?

Я прочиняю старовинні брами,
Ступаю там, де ще ніхто не був,
Стежки знаходжу, мошені казками,
І знов іду...
Я знаю, десь є світ тепла і ласки,
Та де він, де? Попереду лиш путь...
2017

ПЕРВІСНІЙ ДУШІ

Безкрайній океан шумить і грає.
Над ним вода, під ним
В безмірну глибочінь пірнає
Вода – і знов шумить її душа.

Вона усюди.
Бо ще життя немає.
Є тільки Він.
Мій древній символ першотвору світу,
Мій перший Бог і мій найперший гріх.

Хто відкриє зі мною Африку?
Хто читатиме міфи племен?
Поверне в своїх обіймах диких
Відчуття любові перших людей?

Зупини цей рух своєї гордості.
Я і в сонці, і в тіні чорній.
Подивися, як Африка відроджує
Перший танець душі жіночої.

Безкрайній левів рев гримить над нею,
Над чорною землею перших слів.
Хто відкриє зі мною Африку
У своїй первісній душі?

12.10.17

СОНЕЧКО РІДНЕ ГЛЯНЕ НА ЗЕМЛЮ

Сонечко рідне гляне на землю –
В чорну рілляю кине волі зерно!
Зростає хоробрість і квітне слава,
Світлом козацтва осіянна.

Дух звитяги степом мандрує,
На боягузтво негідне полює:
Хто безчестить свій Рід і Кров,
Буде скараний знов і знов.

Під українським високим небом –
Голос дідів до мене й до тебе.
Предки хочуть нової слави,
Закликають ставати в лави.

Маєш повагу і гідність сина –
Не забувай про святу Батьківщину,
Хто ти і звідки – не забувай
І на сторожу її ставай!

Буя колоссям під сонцем надія.
Про козаків співає родина –
Володарів степу і моря нащадок,
Їхню силу й відвагу набувши у спадок.

14.10.17